

TAINELE CODRULUI SĂLBATIC

TONKE DRAGT

Traducere din neerlandeză de
Irina Anton și Alexa Stoicescu

Editura Paralela 45

CUPRINS

Prolog: Iarna în codru	15
Partea Întâi: Cavalerul Idian	19
1. Planuri de călătorie	21
2. Sosirea la castelul Ristridin	25
3. Cavalerii regelui Unauwen	31
4. Doi cavaleri de la miazăzi	38
5. Prințul de la apus	46
6. Spre Islân	50
Partea a doua: Fiica Islânului	57
1. Povestea lui Quibo Roșcovanul	59
2. Lumină de lumânări și cântec de harpă	66
3. La marginea Codrului Sălbatic	77
4. Urarea de pe piatra de la răscruce; flori galbene pentru Ardanwen	86
5. În grădina domniței	92
6. Drumul către Dealurile Nenorocirii	98
Partea a treia: Neghiobul Colibei din Pădure	103
1. Revederea unui prieten și ce a avut de povestit	105
2. Tulburarea unui banchet	113
3. Fiecare pe calea lui	122
4. Vadul Împietrit	128
5. De-a lungul Râului Negru	137
6. Casa Bufnițelor	141
7. Bărbatul în Verde	144
8. Copacul	146
9. Bătăi de tobă	147
10. Dușmanii	154
Partea a patra: Piak	161
1. Fuga către răsărit	163
2. De la Stânca Moartă spre miazănoapte	169

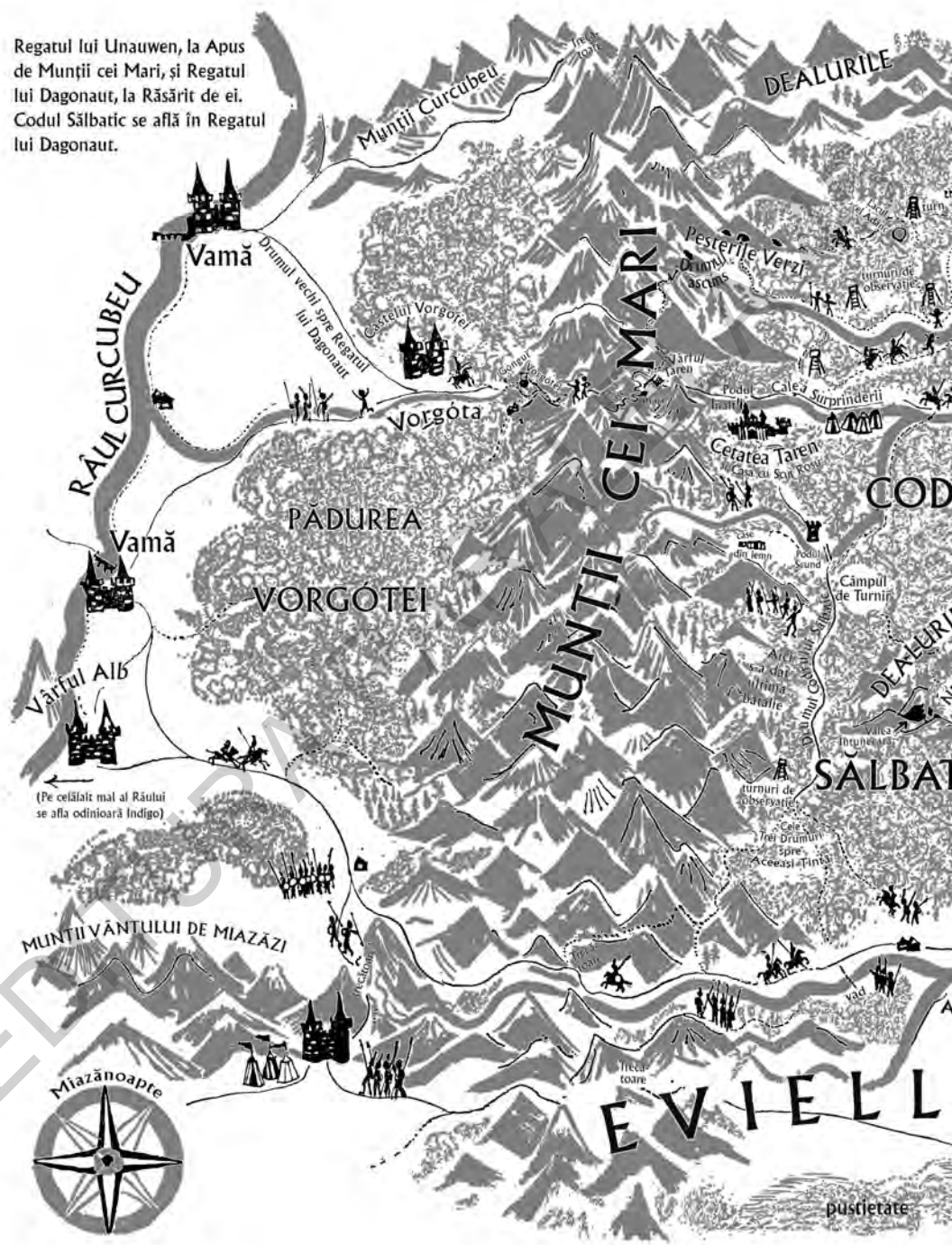
3. Străjerul Cetății Uitate	175
4. Cu Adelbart către Mănăstirea Cafenie	183
5. Oameni din Mistrinaut	189
6. Fox	196
7. Tobele vorbesc din nou	202
Partea a cincea: Cavalerul Negru cu Scut Roșu	209
1. Călăreți Roșii și Bărbați în Verde	211
2. Stăpânul Călăreților Roșii	218
3. Duelul	222
4. Cetatea Taren	230
5. Un joc de șah	237
6. Calea Surprinderii	245
7. Demascarea Cavalerului cu Scut Roșu	251
8. Pe viață și pe moarte	256
9. A treia noapte	263
Partea a șasea: Bărbații în Verde	275
1. Râul Verde și turnul de observație	277
2. Trimiși către miezânoapte; Jaro	285
3. Lacul cel Adânc	291
4. Stăpânul Codrului Sălbatic	300
5. Piak și Adelbart	307
6. Fox urmărește o umbră neagră	311
7. Dușmanul	316
8. Prietenii se revăd	321
9. Tiuri și Lavinia	328
10. Planuri de luptă și o despărțire	333
11. Peșterile Verzi și o taină a lui Tehalon; drumul ascuns	341
Partea a șaptea: Cavalerul Ristridin	349
1. Prizonierul	351
2. Domnița Isadoro și cavalerul Fitol	353
3. Quibo Roșcovanul	360
4. Cavalerul Kraton din Indigo	367
5. Sosirea acasă a lui Ristridin	372
6. Înapoi în Codrul Sălbatic	376
Partea a opta: Ultima bătălie	381
1. Trecătoarea	383
2. Coborârea	388

3. Drumul către gongul Vorgótei	392
4. Gongul Vorgótei	399
5. Ecouri ale gongului	405
6. Treaz; înapoi către răsărit	413
7. Râul Negru și Cetatea Taren	420
8. Voievodeasa Islânului	428
9. Încheierea partidei de șah	435
10. Dealurile Nenorocirii	438
11. Provocarea	444
12. Duelul	451
13. Pe malul râului	458
Epilog: Vara în munți	465

ESTRUTURA PARALELA 45

Regatul lui Unauwen, la Apus de Munții cei Mari, și Regatul lui Dagonaut, la Răsărit de ei. Codul Sălbatic se află în Regatul lui Dagonaut.

(Pe celălalt mal al Răului se afla odinioară Indigo)

pusietate

Redactare: Roxana Pogonici
Tehnoredactare și DTP copertă: Mihail Vlad
Corectură: Alexa Stoicescu, Irina Anton
Pregătire de tipar: Marius Badea

Ilustrații de Tonke Dragt

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DRAGT, TONKE

Tainele codrului sălbatic / Tonke Dragt ; trad. din neerlandeză de Irina

Anton și Alexa Stoicescu. - Pitești : Paralela 45, 2020

ISBN 978-973-47-3327-9

I. Anton, Irina (trad.)

II. Stoicescu, Alexa (trad.)

821.112.2

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

The publisher gratefully acknowledges the support
of the Dutch Foundation for Literature.

Editura mulțumește pentru sprijinul financiar
Fundației Neerlandeze pentru Literatură.

Gebeimen van het Wilde Woud

Tonke Dragt

Copyright text & illustrations, end papers © Tonke Dragt 1965,

Uitgeverij Leopold, Amsterdam

Cover design © nathanburtondesign.com

All rights reserved.

Copyright © Editura Paralela 45, 2020

Prezența lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de
legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

„— Soarele apune în mare, în apă, zise Neghiobul din Pădure. O să le spun fraților mei, care nu știu asta. Sau e o taină?

— Nu mai e nicio taină, spuse Tiuri.

Neghiobul își încreți fruntea.

— Nicio taină? repetă el. Îmi spun Neghiobul, dar nu cred asta, că nu mai e nicio taină.

Tiuri îl privi dintr-odată cu respect.

— Da, zise el, ai dreptate. Acum am voie să-mi spun taina, dar firește că sunt multe altele. Tăinele Codrului Sălbatic, de exemplu, și încă o sumedenie de alte taine. Da, poate că de unele nici n-am auzit, iar pe altele nu le vom înțelege niciodată.

— Acum nu înțeleg ce spui, zise Neghiobul.“

(Scrisoarea pentru rege, Partea a opta)

PROLOG

IARNA ÎN CODRU

Croncănitul unui corb sparse brusc tăcerea. Pasărea se înalță, fluturând din aripi, și ateriză pe o ramură – o pată neagră pe toată întinderea albă și cenușie. Zăpada se scutură de pe creangă, plutind prin aer ca o pulbere fină.

Cavalerul Ristridin se opri în loc, își înfășură mantia mai strâns în jurul său și se întrebă dacă asta avea să-i spună ceva. Era un semn? Îl avertiza de o primejdie? Se gândi cu ironie de sine că se schimbase, că șovăia la vederea unui corb – doar un animal flămând în acea iarnă geroasă de crăpau pietrele.

Cât de mult timp părea să fi trecut de când regele Dagonaut îl chemase la el, spunându-i: „Am auzit zvonuri ciudate despre Codrul Sălbatic, despre tâlhari cruzi și triburi periculoase, despre duhuri ale pădurii și Bărbați în Verde. Vreau să cercetezi ce e adevărat din toate acestea – Domnia Ta, cel mai încercat dintre Cavalerii mei Rătăcitori. Și vreau să mergi îndată într-acolo, căci multe primejdii ne pot amenința regatul din acea parte.“

Ristridin plecase, întovărașit de cavalerul Arwaut și de douăzeci de însoțitori. Acum mergea pe acolo de unul singur, dar știa că nu e singur în codru. Și se tot gândea la ce îi spusese odată prietenul său, Edwinem din Forèsterra: „Trebuie să te duci în Codrul Sălbatic, fiindcă trebuie să îți cunoști țara – întregul ținut al regelui Dagonaut. Îmi amintesc din poveștile vechi că odinioară trecea prin acel codru un drum mare, care ducea către apus, spre Regatul lui Unauwen. De ce l-ați lăsat să fie năpădit de hățișuri? Eliberați acest drum,

croiți-vă cale liberă cu toporul; atunci făpturile care se feresc de lumina zilei vor fugi. Pe lângă asta, se va mai crea încă o legătură între țările noastre: Regatele lui Unauwen și Dagonaut.“

Edwinem fusese un cavaler în slujba lui Unauwen, nobilul rege care domnea la apus de Munții cei Mari. Dar fusese ucis de Călăreții Roșii – nu aici, ci într-o altă pădure. Călăreții Roșii din Eviellan, țara întunecată de la miazăzi... Era război între Unauwen și Eviellan, deși Domnitorul Eviellanului era unul dintre fiii regelui Unauwen – cel mai mic fiu și cel mai mare dușman al său. Edwinem luptase în acel război, dar în cele din urmă fusese ucis mișelește, în ținuturile lui Dagonaut.

Un fâlfâit de aripi îl făcu pe Ristridin să se trezească din gândurile sale. Corbul își luă zborul.

Merse agale mai departe. Zăpada îi scârțâia sub picioare și din când în când se rupeau crenguțe. În rest, niciun zgomot. Se simțea asemenea unui călător în Țara Morții. Asta era Codrul Sălbatic, unde Dagonaut era rege, deși acesta nu pusese niciodată piciorul acolo și nu știa ce taine ascunde. „Și eu?“ se gândi Ristridin. „Eu, care le-am descifrat, voi scăpa vreodată cu viață de aici ca să povestesc ceea ce știu?“

Undeva se aflau sate și orașe, case și castele, unde trăiau oameni în liniște și pace, fără să cunoască pustietăți ca acestea. Se întrebă dacă avea să ajungă în acele locuri. „Trebuie!“ se gândi el, dar se simțea bătrân și obosit.

Din nou își încetini pasul. De-a curmezișul drumului pe care mergea trecuseră alții. Văzu urme de pași în zăpadă. Ai multor oameni!

Iar el era singur. Unde era? Cu multe zile în urmă traversase Râul Negru, rătăcise timp îndelungat. Își croise drum prin tufișuri țepoase și crengi încâlcite, prin zăpadă, prin ceață și lapoviță. La apus, nu departe, trebuia să fie Islân. Islân, cetatea singuratică pe câmpia pustie, înconjurată de păduri. Într-acolo voia să meargă.

Căror oameni le aparțineau urmele proaspete din fața pașilor săi? Era deja atât de aproape de Islân? Sau se înșelase și se rătăcise? Privi în sus, zări crengi goale și o împletitură de rămurele, printre care se vedea cerul argintiu.

Porni din nou la drum. I se părea că e urmărit și privit. Chipul lui slab era sumbru și vigilent, mâna i se odihnea pe mânerul sabiei. Căuta o cale spre castelul Islàn.

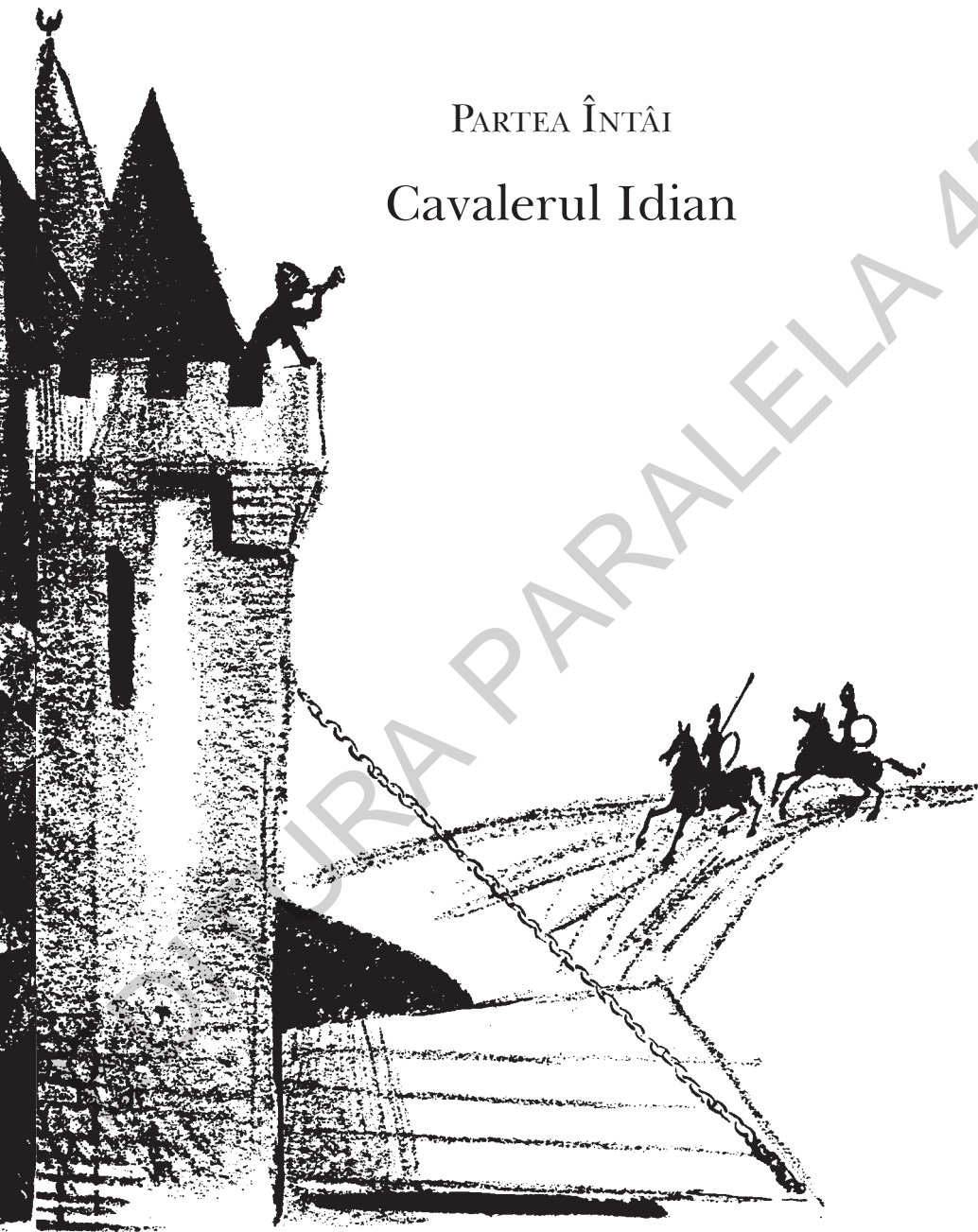
Castelul Islàn... acolo începea lumea locuită. După ce Ristridin ajungea acolo, putea să-și continue drumul; atunci avea să călărească din nou, atunci urma să-și întâlnească din nou prietenii.

Făcuse o promisiune, stabilise ceva. La primăvară avea să se întâlnească cu prietenii lui în cetatea strămoșilor săi, castelul Ristridin de pe malul Râului Cenușiu. Prietenii săi, cu toții cavaleri – nu, unul dintre ei încă nu fusese învestit cavaler, deși poate că asta avusese loc între timp. Tiuri, fiul lui Tiuri, care se dovedise vrednic de a fi uns cavaler. De altfel, îndeplinisese acea misiune secretă: înmânarea unei scrisori regelui Unauwen.

PARTEA ÎNTÂI

Cavalerul Idian

I. PLANURI DE CĂLĂTORIE

Cavalerul Tiuri călărea pe armăsarul său negru Ardanwen pe cărarea noroioasă, de-a lungul Râului Albastru. Nu cu mult timp înainte, râul încă era împânzit de sloiuri de gheață; acum, apa curgea din nou nestingherită. Râul era umflat și învolburat, probabil fiindcă undeva hăt departe, în munți, zăpada se topea. Tiuri își săltă capul și trase adânc aer în piept. Aerul era rece, dar totuși altcumva față de zilele trecute. Câmpurile și pădurea din dreapta lui erau încă golașe, dar, deasupra lor, păsările fâlfâiau voioase, căci și ele știau: iarna se sfârșise! Acum aveau să treacă iar călători pe drum; și el ar fi vrut să hoinărească, departe de Tehuri, moșia tatălui său unde își petrecuse ultimele luni.

Își lăsa privirea să alunece spre miazăzi. Acolo, la multe zile de călătorie depărtare, unde se vărsa râul, se întindea un teren mlăștinos numit Ținutul Deltei. Mai spre apus, se găsea Eviellan, țara unde cârmuia un rege hain. Într-acolo nu voia să meargă. Dar la Râul Cenușiu, care forma granița cu Eviellan, se afla un castel la care cutetase des, cu toate că nu fusese niciodată acolo. Ristridin, castelul strămoșesc al Cavalerului Rătăcitor cu același nume: Ristridin de la Miazăzi. Cavalerul Ristridin plecase în Codrul Sălbatic în toamna anului trecut și avea să revină în primăvară la castel. Acolo urma să-și reîntâlnească prietenii. Și-l poftise și pe Tiuri în vizită.

Tiuri-și struni calul și spuse cu voce tare:

— Desigur că mă voi duce. Cât mai degrabă. Măine!

Ardanwen își mișcă urechile fine de parcă înțelesese ce spusese tânărul stăpân, iar Tiuri îl bătu ușor pe grumaz.

— Tânjești și tu să cutreierăm ca pe vremuri? șopti el. Precum obișnuia cavalerul Edwinem? Și-și spuse: „Și eu vreau să fiu un Cavaler Rătăcitor. Mai târziu, când tata va fi bătrân, voi locui în Tehuri. Voi reveni veșnic acolo, fiindcă e căminul meu. Dar, mai

înainte, vreau să mai văd câte ceva din lume. Și, cine știe, poate Regele Dagonaut va mai avea nevoie de mine, iar eu aș putea dovedi că sunt vrednic de a-i fi cavaler.“

Făcând cale întoarsă, călări spre castelul Tehuri, care deja se întrezărea în depărtare.

Ceva mai târziu trecu peste puntea care în acele vremuri de pace era mereu coborâtă. Străjerii îl salutară călduros. Cei doi Tiuri, tată și fiu, erau foarte îndrăgiți. Celui bătrân i se mai spunea și „Cel Viteaz“, un nume binemeritat, căpătat cu mult timp înainte, în vremuri de război. Fiul său era cel mai tânăr dintre cavalerii lui Dagonaut și singurul căruia îi fusese îngăduit să poarte un scut alb, căci îi făcuse un mare serviciu lui Unauwen, regele țării de la apus.

În curte, când Tiuri sări jos de pe armăsar, se îndreptă spre el un băiat de vreo cincisprezece ani. Era Piak, prietenul lui cel mai bun, care-i era și scutier.

— Hei, Tiuri! strigă acesta. Pe unde-ai umblat? Jucam șah cu tată-tu și când mi-am ridicat ochii, dus erai!

— Am simțit nevoia să ies puțin, răspuse Tiuri, și Ardanwen la fel. Vremea s-a schimbat.

Își duse armăsarul la grajd; lucru pe care-l făcea mereu el însuși. Nu-i dădea nimănui voie să se apropie de Ardanwen, mai puțin lui Piak.

— Și eu am mirosit, spuse Piak, însoțindu-l. Tocmai m-am cățarat pe cel mai înalt turn și atunci am simțit.

Tiuri surâse. Piak încă avea o slăbiciune pentru locurile înalte, chiar dacă acum erau simple turnuri și nu munții de unde era de loc.

— Acum putem porni la drum, zise el.

— Ce neghiobie, rosti bătrânul grăjdar, stând la intrare. Ce neghiobie, repetă el. În martie e prea frig să călătorești, în aprilie e vremea prea capricioasă și până-n aprilie mai durează. Mai bine așteptați până-n mai.

— În mai poate vremea-i prea blândă, spuse Tiuri râzând.

— Și-n iunie bate soarele prea tare, completă Piak.

Grăjdarul își scutură capul cu păr cărunt.

— Voi, flăcăii, sunteți veșnic pe fugă, spuse el, grăbiți, nechibzuiți și niciodată mulțumiți de locul în care sunteți. Se uita cu o privire severă la fiul stăpânului și la prietenul acestuia. Nu îi trata cum li s-ar fi convenit unui cavaler și unui scutier, dar în ochii grăjdarului, care-l știuse pe tatăl lui Tiuri de când era un plod, ei aveau să rămână pe veci mici copii. Răzbiți măcar până-n prima zi de primăvară, continuă el. Abia v-ați întors acasă. De ce-ați vrea să fiți în primejdie, să vă rătăciți, să vă frângeți gâtul, să fiți uciși de bandiți, să vă tragă curenții pe la cap și să faceți reumatism că dormiți la marginea drumului?

— Dar, Waldo, zise vesel Tiuri, ai bombăni chiar mai tare dacă am pierde vremea pe acasă și n-am porni în aventuri.

Waldo mormăi ceva, dar ochii lui aveau o privire binevoitoare.

— Așa o fi, spuse el. Dar asta să știi de la mine, Tiuri, fiu al lui Tiuri, că nu e cazul să pornești tu în căutarea aventurii. Te găsește ea pe tine, dac-așa ți-e scris. Până te dumirești bine, poate te și vezi în mijlocul belelelor fără să le fi căutat!

— Se prea poate să ai dreptate, zise Tiuri. Dar nu plecăm așa hai-hui. Cavalerul Ristridin de la Miazăzi m-a poftit să vin în primăvară la castelul lui.

— Da' de când are Cavalerul Ristridin castelul lui? întrebă Waldo. Eu credeam că e un Cavaler Rătăcitor, fără moșie și bunuri.

— E adevărat, îi răspunse Tiuri. De fapt, castelul e al cavalerului Arturin, fratele lui Ristridin, dar e și căminul lui Ristridin, când se odihnește între două călătorii.

— Unii oameni n-au prea multă minte, de-și cedează castelele unii altora, ca ei să poată hoinări, spuse bătrânul, bombănind ca de obicei. Ei bine, așadar castelul lui Arturin. Într-acolo te duci. Cu prietenul tău.

— Prima mea călătorie ca scutier, spuse Piak. Ochii căprui îi sclipeau la gândul posibilelor aventuri. Nu vom fi departe nici de Munții cei Mari, adăugă el cu jind.

— Și chiar mai aproape de Codrul Sălbatic, zise Waldo. În fine, voi știți ce faceți. Și aici, la o aruncătură de băț, se află o pădure, cu